

ОЙ ДАВНО, ДАВНО

Поволі



Ой дав - но, дав - но я в бать-ка бу - ла,
вже й та - я сте - жеч - ка тер - ном за - рос - ла!

Ой давно, давно я в батька була,
Вже й тая стежиночка терном заросла.

Ой терном, терном, ще й шипшиною...
Була я в батенька ще й дівчиною.

Я в батька була, так як цвіт цвіла,
Тепер я стала як трава в'яла.

Ой де летіла, трава шуміла,
А де ж я впала, річка там стала.

Текла річенька через батьків двір,
Через батьків двір та на поговір.

Через батьків двір та на поговір, —
Ой побив, побив та й пішов на мир.

Та ще й хвалиться, вихваляється:
— Ой добре, добре, чуже дитя бить.

Не пручається і не лається —
До білих ніжок приклоняється!